

volgende bezwijmingen, zag zij Rolands doffe en stomme verslagenheid, zijn onmacht om het leven verder nog te dragen; en dan begeerde zij vurig hem te zeggen velerlei dingen die hem konden opbeuren en steunen en zij wilde spreken en de handen bewegen, om hem te bemoedigen, maar geen geluid kwam van haar lippen, en ganschelijk verlamd lagen hare handen neer, en haar hoofd zonk terzijde.

Zij trachtte zich te herinneren wat zij hem als troost moet laten. Een gedachte was het stellig, een verheven gedachte, maar welke?

Het was of alles haar ontzonk, terwijl alleen het vertwijfelde verlangen drong hem iets te zeggen dat hem tot steun kon zijn, iets waaraan hij zich voor heel zijn verder leven vast kon grijpen.

Maar haar denken werd als neergewenteld naar een donkere diepte, waar veelgestalten zich vervormend in doffe glanzende door-eengezwierd raakten...., tot het al in een donkere stilte verzwond....

Maar nog eenmaal flikkerde de vlam van het leven op, en zag zij het beeld van Roland die nog immer ingespannen arbeidde, zij zag heel vaag de handen die bewogen in het licht der lamp, een licht dat roodachtiger brandde, en als met telkens grooter laaiende, wapperende vlammen, die door een ijskoude tocht rond haar aangewakkerd werden, terwijl een vreeslijk wee om hare onmacht bij den troebelen aanblik der gebogen gestalte haar martelde....

Er rees eindelijk een vredig schijnsel van een hemel boven wijde stranden en zonnige, blinkende zee en er kwam geluid van fluiten en ander vroolijk speeltuig en geklater van waterdruppelen dichtbij, maar ook het gedruisch van golven deinde van verre.

En Laura ontwaarde een vloot van vele drommen hooge schepen, die door roeiers voortbewogen, dichtaaneengesloten glipten door het witgetopte, blauwe water. Op de vaartuigen wemelden gebronsde, wonder-schoone gestalten, die gebaarden als over-

winnaars en elkander toeriepen in een wel-luidende taal.

Rond haar om streek de zilte reuk der wateren mee in een wind die van uit zee woei. Aan hare voeten waren vrouwen gezeten in dunne gewaden, die de zachte en slanke lichamen sierden, hunne lijven waren als die der mannen bronskleurig en het lange, blonde haar lag in goudige wrongen om hunne hoofden en hunne oogen in de ovale gelaten waren blauw. De zon stond hoog en bestraalde de blinkende golven en al de deinende schepen der vloot. Heel aan den wazigen einder rezen de toppen der eilanden, waar eeuwige vreugde hen wenkte.

En altijd duurde de gelukkige vaart en nader voeren de schepen en gelijkmatig hieven zich en daalden de fonkelende riemen der roeiers, en geweldiger klonken de blijde kreten der vaarders, genaderd nu tot het strand, waar het blonde zand blonk voor de rotsige kusten.

Toen gleed de vloot langs reeksen puntige klippen en in breede gelederen zwenkten de boegen der schepen binnen den halven cirkel der baai. Hoog boven het gele strand en het schuim der staag aanrollende golven, lagen de tempels der stad, wit marmer van zuilen en trappen tegen het vuur van den hemel. En allen klommen van boord, en twee krijgers, wier lijven waren als levend brons, waadden de golven door, en droegen haar naar den oever. Maar het gezicht der juichende drommen verdween, en door een lichte grot schreed zij, waar de wind in zong en de zee....

Achter de grot waren de velden, waar zij hare zusters hervond in het fijn-koele gras bij de olijfboschen....

Daar dansten de reien der blijde gestalten, en nauwelijks raakten hunne voeten de aarde, wijl het geluid der fluiten dartelde en over zonnige hoogten, waarvan klaterend water zich stortte, luider en luider gerucht van het naderende zegefeest druischte....

